

Η ΙΣΤΟΡΙΑ ΤΩΝ ΛΟΥΛΟΥΔΙΩΝ

ΟΙ ΘΡΥΛΟΙ ΤΟΥ ΡΟΔΟΥ

Πώς γεννήθηκε το ρόδο. Η Άρτεμις και ο Άδωνις. Το αίμα του Χριστού. Τ' άγκάθια τών ρόδων. Η Άγία Δωροθέα και ο Θεοφίλος. Τα ρόδα του άγγέλου. Το μαρτύριο του άγιου Λουκιανού. Η άγία Ελισάβετ και οι φταχοί. Ο Ταγχώβερ και ο Πάπας. Η ράβδος που έβγαλε ρόδα. Η συνώνμη του θεού. Μιά βροχή ρόδων, κτλ.

Όλα τάνθη έχουν τούς θρύλους και τις παραδόσεις τους, μ' κανένα δέν έχει τόσους πολλούς και τόσους όμορφους, όσους το ρόδο. Οι θρύλοι αυτοί είναι παλαιοί και προέρχονται, ως έπί το πλείστον, από την Άνατολή. Ο Άναφέρουμε έδώ τούς όμοιότερους. Καί, πρώτοι, οι άρχαιοί Έλληνες έπίστευαν ότι η Άφροδίτη κάποτε είχε πληγωθή στό πόδι κι' άπ' την πληγή της έτρεξαν μερικώς σταγόνας αίματος. Στό μέρος, όπου χύθηκε το αίμα αυτό, φύτρωσαν τά πρώτα ρόδα. Έπίστευαν επίσης ότι, όταν πέθανε ο Άδωνις που τ'ην σκότωσε ένας άγριόχοιρος, από τό αίμα του, χάρις σέ θαύμα τής Άφροδίτης πάλι, έπήραν τό χρώμα τους τά ρόδα. Οι Χριστιανοί πάλι έπίστευαν ότι από τό αίμα του Χριστού, που έτρεχε από τό Σταυρό, πήσαν τό άλικο χρώμα τους τά ρόδα. Σύμφωνα με μ' άλλη παράδοση, πολύ διαδεδομένη στην Άγγλία, τό αίμα που έκανε νά τρέξη από τό μέτωπο του Χριστού, τρυπώντας τό στέφανος του μαρτυρίου με τ' άγκάθια του, πέφτοντας κάτω στή γη, κάθε σταγόνα του γινότανε και τριαντάφυλλο. Έτσι έξηγούν οι θρύλοι τ'ην όμορφιά του ρόδου. Μά τ' άγκάθια του πως τά έξηγούν; Έδώ ή λαική φαντασία άνακάτηψε στή μέση τά πνεύματα του κακού. Έτσι, σύμφωνα μ' ένα ιερό βιβλίο τών Περσών, ή τριαντάφυλλα, όπως όλα τά φυτά, είχε γίνει από τό Δημιουργό χωρίς άγκάθια και μόνο όταν παρουσιάστηκε στόν κόσμο, ο Άχρίμαν, τό πνεύμα του κακού δηλαδή, φύτρωσαν στους κλάδους της τά πρώτα άγκάθια. Κ' οι πατέρες της δικής μας έκκλησίας μ'ς λένε σχεδόν τό ίδιο πράγμα: Στόν Έπίγειο Παράδεισο τά ρόδα ήταν χωρίς άγκάθια και μόνο μετά τό προπατορικό άμάρτημα και τό διώξιμο του Άδ'αμ και τής Έβ'ας παρουσιάστηκαν αυτά.

Στήν Γερμανία υπάρχει ένας άλλος θρύλος: Όταν ο Έσωφόρος γκερμίστηκε από τόν ουρανό στή γη, έκανε κ' έφύτρωσε μιά τριανταφυλλιά μ' άγκάθια για νά χρησιμοποιήση τ' άγκάθια της νά σκαλοπατία και νά ξαναφέρει στόν ουρανό. Μά ο Θεός, που άντελήθη τά σχέδιά του, ξαναγίγνε πρός τή γη τά κλαδιά τής τριανταφυλλίας και έκοψε στή μέση τ' άγκάθια της. Πιστεύουν ακόμα στή Γερμανία ότι από μιά τριανταφυλλιά κρεμάστηκε κι' ο Ιούδας κι' ότι οι κλάδοι της που έγειραν από τό βάρος του προδότη, δέν ξανασηκώθηκαν ποτέ.

Οι Άραβες επίσης πιστεύουν ότι το ρόδο γεννήθηκε από μιά σταγόνα ιδρώτος του προφήτου Μωάμεθ. Κανένα δέ λ'ός δέν θέλει νά πιστέψη ότι ή τελεία όμορφιά του ρόδου βγήκε από τό χόμα, που βρέσκεται κάτω άπ' τά πόδια μας. Όλοι πιστεύουν, με τόν ένα τρόπο ή με τόν άλλο, ότι τό ρόδο είνε χάρωμα τουρανού.

Μ' άγγελία τ' ουρανού προς τή γη, νά τί προπάντων έβλεπαν οι μουσικιστάι στό ρόδο. Γι' αυτό, και σ' όλους τούς θρύλους του χριστιανισμού, όταν ο Θεός ή ή Παναγία θέλουν νά δείξουν τ'ην ειδική τους σ' ένα άγιο ή ένα βασιλέα, όταν θέλουν νά παραγορήσουν έναν άμαρτωλό, του στέλνουν ρόδα. Έτσι δημιουργήθηκε κι' ο θρύλος του Θεοφίλου και τής Άγίας Δωροθέας. Η Άγία, συλληφθείσα από τούς Ρωμαίους, ώδηγήθηκε μπρός στόν Άνώπυτο Φαρκίνο, ο όποιος θέλησε νά τ'ην ξαναγκάση νά γίνη έδνική.

Μά έκείνη του άπάντησε: — Είμ' έτοιμη νά ύποφέρω όλα τά του Ίησού του ουρανού μου συζύγου, μαζί με τόν όποιο θάπολασώ τ'ην αιώγια ζωή. Θά πάω νά μαζέψω μέσα στους κήπους του ρόδα και γοητευτικούς καρπούς.

Ο τύραννος τ'ην κατέδικασε εις θάνατον και αυτή βάδισε με χαρά προς τό μαρτύριο. Τή στιγμή όμως που γινόταν ή εκτέλεσις της, ένας νεαρός ειδωλολάτρης όνοματι Θεοφίλος, τής ειπε ειρωνικά: «Εμείς έδώ έχουμε γεμώνα κι' σοο και νά ψάσουμε δέ θα βρούμε πουθενά ούτε ρόδα, ούτε όφραϊούς καρπούς. Γι' αυτό λοιπόν θυμήσου μας και στείλε μας μερικά από τούς κήπους όπου θά πάς».

Η Άγία πέθανε στό μαρτύριο κ' ήταν ο θάνατος γι' αυτή γλυκός σάν

ένα φίλημα του ουρανού μνηστήρος της. Μετά τό μαρτύριο, τό πλήθος ξαναγύρισε στην πόλη ύμνολογώντας τους ψευτικούς θεούς του. Μεταξύ αυτών ήταν κι' ο νέος, ο όποιος είχε ειρωνευθή προηγουμένως τ'ην Άγία και ο όποιος είχε μετανοήση πικρά για τ'ην ειρωνία του αυτή. Καθώς πήγαινε λυπημένος, ειλε μ'προστά του ένα άγγελο που είχε τ'ην άγκάλια του γεμάτη από ρόδα και καρπούς. Τότε ο Θεοφίλος, γονατίζοντας ύψωσε τά δυο του χέρια προς τόν ουρανό και ειπε: «Ω θαύμα! ή νέα που μαρτύρησε μου στέλνει τά ρόδα και τούς καρπούς που τής έξηγήσα!...» Και έγινε χριστιανός...

Όταν επίσης μαρτύρησε ο Άγιος Λουκιανός από τις σταγόνες του αίματος που έπεσαν κάτω στή γη φύτρωσαν αναρίθμητα ρόδα, μά τόσο πολλά ώστε ο τόπος του μαρτυρίου του όνομάστηκε «ροδών», για νά δείξη, όπως γράφει ο Τερτυλλιανός, ότι τό αίμα τών άγίων είν' ένας σπόρος τών όφραϊών λουλουδιών του παραδείσου.

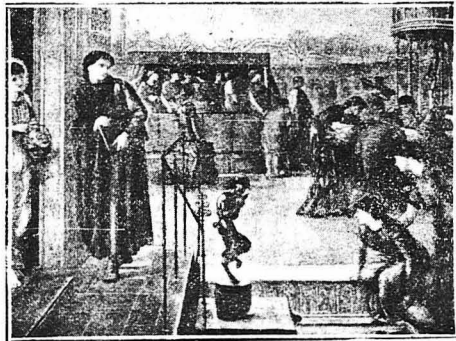
Ο ακόλουθος θρύλος είνε πιο συγγενητός άκόμη: Ζούσε μιά φορά στό μοναστήρι του Νταύ, ένας καλόγερος τόσο άγράμματός και τόσο ήλιθιός ώστε δέν είχε κατορθώσει νά μάθη ποτέ άλλη προσευχή, για νά τ'ημη τό Θεό, έκτός από τό «Χαίρε Μαρία». Μά τό έλεγε κάθε μέρα, κάθε ώρα, με μιά βασιλιά πίστη. Τ'ην ημέρα τής έορτής του άγιου Άνδρέου του 1156, ο ήγούμενος μη βλέποντας τό μοναχό στή λειτουργία, πήγε νά τόν βρη στή σκέλλι του. Μά έκεί τόν ήρθε νεκρό. Καί, ώ θαύμα! από τό στόμα του, από κάθε μιά του, από κάθε αυτί του, είχε φυτρώσει και από ένα ρόδο και κάθε ρόδο είχε γορμαίνα άπάνου του τά πέντε γορμαίνα του όνόματι τής Μαρίας!

Επίσης συγγενητική είνε ή ιστορία που συνέβη με τά ρόδα στήν Άγία Ελισάβετ, ή βασιλίσσα τής Ουγγαρίας. Η Άγία αυτή άπαύωσε νά πηγαίνει μόνη της στους φτωχούς όχι μόνο χρήματα, άλλα και τροφές και διάφορα άλλα πράγματα που τούς χρειαζόντουσαν. Τό έκανε αυτό κρυφά από τό σύζυγο της, ένα σκληρό άρχοντα, ο όποιος τής απαγόρευε νά έρχεται σέ έκμνησκονία με τούς φτωχούς.

Μιά μέρα που ή Ελισάβετ κατέβηκε, συνοδευομένη από μιά ύνοσυμένη τ'ην ακόλουθο, ένα μικρό γι' άνόμολο δρόμο, έχοντας τό μεγάλο έπανωφόρι της φορεμένο από ψωμιά, κρέατα, αυγά και διάφορα άλλα τρόφιμα για τούς φτωχούς, βρέθηκε άεσφα μπρός στό συζυγό της, ο όποιος μαζί με τ'ην ακόλουθο του γράει από τό κνήμη. Ξαφνιάστηκε έκείνος όταν ειλε τ'ην βασιλίσσα νά γέρνη τόσο από τό βάρος του φοριού της και τής ειπε: «Άς δούμε τί έχεις άπάνου σου» και συγχρόνως άνοιξε τό έπανωφόρι της τό όποιο έκείνη έσφιγγε τρομαγμένη άπάνου στό στήθος της. Μά, άντι τών τροφίμων, ειλε ένα πλήθος ρόδα, άσπρα και κόκκινα, τά πού όφραϊα που είχε δ'η στή ζωή του. Αυτό τόν έξάφνιασε πολύ, γιατί δέν ήταν άκόμη ή εποχή τών λουλουδιών.

Ο θρύλος αυτός, θυμίζει έναν άλλο περίφημο θρύλο τής γεωμανικής μυθολογίας, τό θρύλο του Ταγχώβερ. Τό θαύμα έδώ είνε μ'όλο άπροσδόκητο άκόμη κ' ή καλίστην του Θεού πιο μεγάλη, γιατί ή Ελισάβετ ήταν άγία, ενώ ο Ταγχώβερ ήταν άμαρτωλός, ο πιο άσυγχώρητος άμαρτωλός τής χριστιανώσεως, γιατί κι' ο Πάπας ο ίδιος άρνήθηκε νά τόν συγχώρηση. Ο Ταγχώβερ ήταν ένας όφραϊός έκπότης που ήθελε νά μάθη και ν' άπολαύση όλα τά πράγματα του κόσμου τούτου. Όθούμενος από τ'ην περιέργειά του, δέ φοβήθηκε ν' άνέβη σ' ένα βουνό όπου κατοικούσε ή θεά του Έρωτος, ή Άφροδίτη. Στό βουνό αυτό που βρέσκεται στό δρόμο τής κολάσεως, ο Ταγχώβερ έμεινε ένα χρόνο τυλιγμένος στις διαβολικές μαγείες και γοητείες τής θεάς. Όστόσο, ύστερ' από πολλές προσπάθειες κατάρθασε νά ξεφυγή από τ'ην μαγεία της, και γεμάτος μετάνοια, πήγε ως τ'ην Ρώμη όπου βρήκε τόν Πάπα Ουρβάνο από τόν όποιο ζήτησε νά τόν συγχώρηση για τό άμάρτημά του:

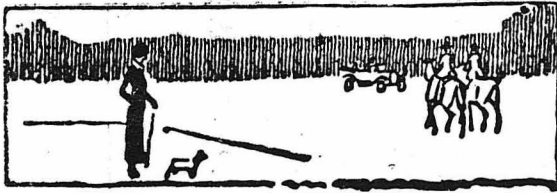
— Άχ! Παναγιώτατε, του ειπε, σ'ος έξομολογούμαι κλαιώντας τό

Ο Θεοφίλος και η Άγία Δωροθέα (Πινάξ του περιήφιμου Άγγλου ζωγράφου Μπερ - Τζόν)

Τό θαύμα τών ρόδων τής Άγίας Ελισάβετ (Πινάξ του Γάλλου ζωγράφου Γκατιέ)

ΑΠΟ ΤΗΝ ΑΜΕΡΙΚΗ

ΠΩΣ ΓΙΝΟΝΤΑΙ Η ΠΕΡΙΟΥΣΙΕΣ

Είνε άναμφισβήτητο ότι τις περισσότερες φορές βοηθάει και ή τύχη για να σχηματισθούν ή μεγάλες περιουσίες. Και να μιιά τελευταία απόδειξη του ισχυρισμού αυτού.

Ο Ράλφ Μίτσελλ ήταν ως πέρασ έφημεριδοπώλης στη Νέα Υόρκη. Έν τώ μεταξύ όμως είχε κατορθώσει να έφρευη ένα νέο σύστημα τράντας. Έπειδή δέ είχε κ' ένα μικρό κεφάλαιο 200 δολαρίων σκέφθηκε ν' άνοιξη ένα μικρό πρατήριο τραντών, όπερ και έπραξε.

Είνε όμως άδύνατον να πούληση κανείς τίποτε στην Άμερικη άν δέν κάνει πρώτα ορεκλάμα. Γι' αυτό και ο Μίτσελλ, έδωκε στον «Κήρυκα της Νέας Υόρκης» μιιά μικρή ορεκλάμα, στην οποία έξεθεύει τα προτερήματα της «τράντας Μίτσελλ».

Έξαφνα όμως, και έντελως τυχαία συνέβη μιιά διαβολική σύμπτωσης. Οι υπάλληλοι του λογιστηρίου της μεγάλης Άμερικανικής έφημερίδας έκαναν λάθος κ' έδημιούσαν την μικροΐτα άγγελία του Μίτσελλ άλοσέλιδη !...

— Έχάθηκα! Πώς θα πληρώσω τώρα, έλεγε την άλλη μέρα, τραβώντας τα μαλλιά του ο Μίτσελλ, όταν είδε να δημοσιεύεται άλοσέλιδη ή άγγελία του.

Τη σκέψη όμως αυτή δέν έκανε πολλήν ώρα. Γιατί σέ λίγο άρχισαν να μαζεώνονται χιλιάδες πελάτες στο μαγαζί του και ως το βράδυ είχε ξεπουλήσει όλες τις τράντες που είχε κατασκευάσει με την έλπίδα πως θα τις πουλούσε σ' ένα χρόνο τουλάχιστον !

Οι προμηθευτάι του βλέποντας την έπιτυχία του αυτή και νομίζοντας πως έχουν να κάνουν με κανένα μεγαλοφυή έπιχειρηματία έδεδίχθαι πρόθυμα να του κάνουν άπειρίοριστες πωλώσεις. Έτσι ο Μίτσελλ θρ.άβησε με τις τράντες του κ' έγινε έκατομμυριούχος !

Αυτά έγιναν τον περασμένο χρόνο. Σήμερα ο κύριος Μίτσελλ είναι πλέον δισεκατομμυριούχος !...

Ο ΓΕΛΩΤΟΠΟΙΟΣ ΤΟΥ ΡΙΣΕΛΙ

Ο καρδινάλιος Ρισελι ήταν πολύ μελαγχολικού χαρακτήρος. Γι' αυτό, πολλές φορές έδικοπετε ξαφνικά την έργασία του και καλούσε τους γελοιοποιούς του, ιδίως δέ τον πιό φημισμένο άπ' όλους, τον Μπωναρομπέρ, για να τον διασκεδάσουν.

Έρμενε μαζί τους επί μερικά λεπτά τις ώρας, και κατόπιν τους έδιωχνε και έσυνέχιζε την έργασία του.

Ο Μπωναρομπέρ αυτός ήταν τόσο καλός γελοιοποιός, και προκαλούσε τόσην άδολη εϋθυμία στον Ρισελι, ώστε ο Ιατρός του τελευταίου Σινουά, όσάκις ήταν άρρωστος, του έλεγε :

— Θά καταβάλλω, Πανερωτάτε, κάθε δυνατή προσπάθεια για να σάς άποδώσω την ύγεία σας. Όλα τα γιναρτικά όμως τα όποια μπορούμε να σάς παραγγείλουμε εινε περιττά, άν δέν τανακατέψωμε με λίγο... Μπωναρομπέρ !...

άμάρτημά μου. Ζητώ να μεσολαβήσετε να με συχωρήση ο θεός.

Ο Πάπας πού κρατούσε από τα χέρια του μιιά ράβδο, την κάρφωσε στη γη και έπλε :

— Άμα ή ράβδος αυτή βγάλη ρόδα, τότε θα πετύχης και τη συγγνώμη του θεού.

Ο Ταγγώβερ έφυγε από κει, άπελπισμένος για τή σωτηρία του, και άφου ο θεός τον έδιωχνε από κοντά του, έναγούρισε στο βουνό της Άφροδίτης.

Τρεις ήμέρες έπέρασαν : Και να, την τρίτη ήμέρα από τή ράβδο του Πάπα έβγήκαν ρόδα. Ο Πάπας, θαμπαμένος από το θαύμα, έστειλε άνθρωπους παντού για να μάθουν τι είχε απογίνει ο Ταγγώβερ. Μά έκείνος δέ βρέθηκε πουθενά γιατί είχε εξαναγυρίσει στο βουνό. Γι' αυτό και ο Πάπας, πεθαίνοντας, έχασε τον παράδεισο, γιατί κανένας Πάπας, κανένας Ιερέυς δέν έχει το δικαίωμα να καταδικάζη έναν άμαρτωλό.

Όσο μεγάλα και άν εινε τα άμάρτηματα των θνητών, ή κλωσών του θεού, μπορεί πάντοτε να τα συχωρήση.

Δέν ήταν ώστόσο ή φορά αυτή ή μόνη που έπεκοινωνούσε ο θεός μ' έναν άρχηγό της έκκλησίας, διά μέσου των ρόδων. Όταν κάποιος έπροτίεταν στον Πάπα να έγγράψη στο μαρτυρολόγιο μιιά φημισμένη Ίνδη, άγία του Παρού, την τρισκακίριστη Ρόζα του Άιμα, άπάντησε ότι δέν έπίστευε ποτέ στην άγιότητα μιιάς Ίνδης, άκόμα κ' άν βρέθη να βρέχη ρόδα. Μόλις δέ έπρόφερε αυτά τα λόγια, μιιά βροχή ρόδων έκάλυψε τό Βατικανό, ή όποια δέν έπαυε παρά μόνο όταν ο Πάπας, βεβαίωμένος πια για τήν άγιότητά της, κατεχώρησε στο μαρτυρολόγιο τήν Άγία του Παρού.

Η ΑΝΘΡΩΠΙΝΕΣ ΠΑΡΑΞΕΝΙΕΣ

ΑΝΕΚΔΟΤΑ ΜΟΝΟΜΑΧΩΝ

Σκεπυεται μιιά φορά. Πώς έτραυματίσθην οι... μάρτυρες !. Η μονομαχίες του Σαρσαί. Μονομαχία δπό... όμβρέλλα !. Μέχρι θανάτου !. Η στοργική άδελφή. Μονομαχία που καταλήγει σε... γάμον !.

[Από μιάν συλλογήν περιφώνων άνεκδότων μονομαχιών, μεταφράζουμε και δημοσιεύουμε έδώ τα καλύτερα χείρι των άναγνωστών μας].

Τό 1909 στην Νεάπολι της Ιταλίας έμονομάχησαν κάποιος υπατιδής με κάποιον κομμενονόμο της αστικής τάξεως, που σύχναζε σ' άριστοκρατικά σαλόνια. Η μονομαχία έγινε με περίτροφο. Φαίνεται όμως ότι και οι δύο αντίπαλοι ήσαν τόσο άδέξιοι σκοπευτάι, τόσο άνικανοι, ώστε άνήλλαξαν... από έξ σφαίρες ο καθένας και δέν έχτυπήθηκε ούτε ο ένας ούτε ο άλλος. Άντιθέτως όμως... έπληγώθησαν και οι τέσσερες μάρτυρες τους που στενοντούσαν παράμερα, ο ένας μάλιστα τόσο πολύ σβαρβιά, ώστε έπειτα από μερικές ήμέρες πέθανε, σνευτείη του τραύματός του !.

***

Ο διάσχος γάλλος κηρικός του περασμένου αιώνος Φραγκίσκος Σαρσαί είχε κάνει πολλές μονομαχίες στη ζωή του με άνθρώπους οι όποιοι ένομίζαν ότι ή κηρικός του τους έπρόσβαλλαν.

Σέ μιιά άπ' τις μονομαχίες του αυτές πού γινόντου με πιστόλι, ένν οι δύο αντίπαλοι είχαν ανταλλάξει από δύο σφαίρες άνευ άποτελέσματος, άρχισε να βροχη. Τότε ο Σαρσαί έκανε νεύμα να διακοπή ή μονομαχία. Και όταν έπληρωσαν οι μάρτυρες ζήτησε να του δώσουν μιιά όμβρέλλα :

— Δέν μ' ενδιαφέρει καθόλου άν σκοτωθώ, τους έπλε, αλλά δέν έννοω και να γίνο μούσκεμα άπ' τήν βροχή !.

Έννοείται ότι οι μάρτυρες εύθηκαν σωστή τήν άξίωση του και έσπευσαν να του βροην όμβρέλλα για να αννευσιθή ή μονομαχία.

Ο Σαρσαί πήρε φλεγματικά με τό άριστο του χείρι τήν όμβρέλλα, γύρισε στη θέση του κ' άρχισε πάλι ν' ανταλλάσσει πυροβολισμούς με τον αντίπαλό του, τον όποιο και έπληγωσε ελαφρά στο τέλος !...

***

Στην Βιέννη, λίγα χρόνια πρό του πολέμου, έγινε μιιά μονομαχία, της όποιας ή λεπτομέρεια εινε σιγνηνική και έχουν κάτι το μυθοποιηματικό.

Σ ένα από τα άριστοκρατικότερα κέντρα έλογομάχησαν δύο νέοι της άνωτάτης κοινωνικής τάξεως, έξιαματικοί και οι δύο της αυτοκρατορικής φρουράς. Έπειδή δέ τα λόγια που άντήλλαξαν ήσαν πολύ βαρεια έθσαν ως άμετάκλητον όρο «να μονομαχήσουν μέχρι θανάτου !». Ός όπλο είχαν διαλέξει τό περίστροφο.

Ο ένας όμως από τους αντίπαλους είχε μιιά άδελφή, ή όποια τον ελάτρευε έξαιρετικά και τήν όποια κ' έκείνος αγαπούσε τυφρά, γιατί ήσαν μοναχοπαίδια και όφρανοι γονέων. Η άδελφή του λοιπόν όταν έμαθε ότι έπρόκειτο να μονομαχήση ο λατρυνός της άδελφός, και μάλιστα με όρους τόσο βαρεις, άπεράσιος να μεταχειρισθή κάθε μέσον για να μεταύχη τήν μονομαχία.

Μεσ' στην άπελπισία της σηκώθηκε και πήγε στο σπίτι του αντίπαλου του άδελφού της και του μίλησε με τα πιό σιγνηνικά λόγια που τής ένέπνευ ή άγάπη προς τον άδελφό της, τον παρακάλωσε δέ να μη τής τόν σκότωση. Σιγνηνίμως όπό μιιά τόσο μεγάλη άδελφική στοργή και σαγηνευμένος από τήν όμορφιά, τή χάρη και τήν άφέλεια της κέρης, ο νέος της έδωσε τον λόγο της τιμής του ότι θα πυροβολούσε στον αέρα.

Ε θαρρυνθείσα άπ' τήν πρώτη έκβλη έπιτυχία της ή νέα και μη θέλοντας να πάρη στον λαϊμό της τον αντίπαλο του άδελφού της που έδειξε τόση μεγαθυμία και τόση ευγένεια ψυχής, πήγε στο σπίτι, πήρε κατά μέρος τον άδελφό της και άρχισε να του μιλά σιγνηνικά και να του τονίζη πόσο ήταν έγκληματικό να άφαιρέση κανείς τήν ζωή ενός άνθρώπου και να σκορπίση τό πένθος και τήν άπελπισία σε μιιά οικογένεια που δέν του είχε κάνει κανένα κακό. Του μίλησε με τόση πειστικότητα ώστε στο τέλος κατέληξε να του άποσπάση τήν ύπόσχεση πως θα πυροβολούσε στονάέρα !

Τήν άλλη μέρα οι δύο αντίπαλοι, χωρίς να ξέρη ο ένας τήν ύπόσχεση του άλλου προς τήν νεάν, βρέθηκαν μαζί με τους μάρτυράς τους και με τον απαραίτητον γατρο στο συμφωνημένο μέρος. Τοποθετήθηκαν ο ένας άπέναντι στον άλλον με τό περίστροφο ο καθένας στο χείρι. Όταν όμως ο διευθύνων τής μονομαχίας έφώνησε τό σύνθημα «πίρ !» οι παριστάμενοι είδαν με κατάπληξη τους δύο αντίπαλους να ύψωνουν τα περίστροφά τους και να πυροβολούν και οι δύο στον όερα !

Τό πράγμα έκανε κατάπληξη, όχι μόνον γιατί είχε τειθή όρος «μέχρι θανάτου», αλλά γιατί και οι δύο νέοι ήταν άπ' τους καλύτερους σκοπευτάς του αστρακικού στρατού.

Έν τώ μεταξύ όμως, έβρασε στον τόπο της μονομαχίας ή άδελφή του ενός των αντίπαλων, ή όποια έήχησε σ' όλους τα διαβήματα που είχε κάνει τήν προηγούμενη μέρα και τήν ύπόσχεση που είχε άποσπάσει κ' από τους δύο αντίπαλους, οι όποιοι έπειτα από τήν άποκάλυψη έκείνη έδωσαν μ' έγκαρδιότητα τα χέρια των κ' έγιναν φίλοι.

Έπειτα δέ από λίγο καιρό άνεπτύχθη ένα τυφροπό αίσθημα μεταξύ της νέας αυτής και του αντίπαλου του άδελφού της, που τόσο ευγενικά και με τόση ατακίανση της είχε προσφέρει τήν ζωή του, έξορτας πως με τήν ύπόσχεση που τής έδνε βρέθηκε σέ ββαίον θάνατον. Οι δύο νέοι αγαπήθηκαν τρελλά και έτέλεσαν κατόπιν τους γάμους τους...